

Arrest

nr. 318 511 van 13 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 26 mei 2021.

Op 23 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 28 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoen te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op [...] (i.e. [...]1996) in Haji Kot, in het Balkh district in de provincie Balkh. U woonde daar tot 3 à 4 maanden voor uw vertrek. Daarna woonde u tot aan uw vertrek in Darwaza-eBalkh, vlakbij Mazar-e-Sharif. U ging naar school tot aan uw vertrek en werkte in een computerwinkel.

Ongeveer 9 à 10 maanden voor uw vertrek wou uw vader een stuk grond kopen. Ondanks het feit dat uw paternale oom, G.R., banden had met de taliban en uw vader hierdoor al enige tijd weinig tot geen contact had met hem, vertrouwde uw vader aan hem het geld voor het stuk grond toe en vroeg hij hem om de nodige papieren in orde te brengen. Ongeveer een week later kwam uw paternale oom bij uw vader en hij zei dat hijzelf het stuk grond had gekocht. Uw vader ging naar de politie en legde een klacht neer, maar niemand bij de politie wou de klacht van uw vader aannemen. De reden hiervoor was het feit dat uw oom banden had met de taliban en politiecommandant was. In de daarop volgende maanden kwam het meermaals tot conflicten tussen uw paternale oom en uw vader. Enkele maanden voor uw vertrek kwamen bij een incident de zoon van uw paternale oom en uw vader om het leven. Kort daarna werd u bij uw winkel aangevallen door uw neven en enkele vrienden van hen. Dan bleef het enige tijd rustig, maar u hoorde van uw paternale tante K. dat uw oom uw gehele familie wou doden, maar dat hij voorlopig niets kon doen door de aanwezigheid van de politie. Uiteindelijk verliet u hierdoor het land in de laatste week van juli 2016.

Na uw vertrek uit Afghanistan ging u via Iran naar Turkije, waar u in totaal ongeveer vijf jaar verbleef. U werkte daar in Asan Yurd, vlakbij Istanbul. Na ongeveer 2,5 jaar kwam N., een dorpsgenoot, aan in Turkije. Zijn familie vroeg aan u of u hem kon helpen en u vond werk voor hem in een bakkerij in Asan Yurd. Na enige tijd stopte hij daar met werken en uiteindelijk ging hij naar Basakeshir, waar hij ging werken in een ander bedrijf. Daar at hij echter vergiftigd voedsel dat hij zelf had klaargemaakt en kwam hij om het leven. U bracht de familie van N. op de hoogte van het overlijden en u ging naar de Afghaanse consul en ambassade, in een poging om het lichaam van N. naar Afghanistan te kunnen sturen. De familie van N. vroeg of u samen met zijn lichaam kon terugkeren en zij boden u hier zelfs geld voor aan. U weigerde dit aanbod en vertelde dat u niet kon terugkeren omwille van de problemen met uw paternale oom. Hierdoor verdacht de familie van N. u dat u hem gedood had. Uiteindelijk gingen de broers van N. bij uw oom en vroegen zij om de toestemming om u te doden. Uw oom vertelde dat als ze u zouden vinden, dat ze u bij hem moeten brengen en dat hij u zou doden.

5 jaar na uw vertrek verliet u Turkije en reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië en Kroatië naar België, waar u eind mei 2021 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 26/05/2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, de originele taskara van uw moeder en het originele militaire boekje van de dienstplicht van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens uw gesprek bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat u snel dingen vergeet (Vragenlijst DVZ, punt 32 & CGVS, p. 19) en tijdens het gehoor haalde u eveneens aan dat u veel stress hebt (CGVS, p. 19; 25). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ zelf verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, 10.06.2021). Bovendien dient ook gewezen te worden op het feit dat u verklaarde dat u documenten had die uw medische toestand staven (CGVS, p. 19), maar tegelijk naliet deze aan het CGVS te bezorgen. Bijgevolg zijn er geen documenten die uw medische toestand staven. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen. Tenslotte spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, enerzijds omwille van uw vrees voor vervolging door uw paternale oom, G.R., die zowel lid is van de taliban als een politiecommandant en anderzijds omwille van uw vrees voor vervolging door de familie van een dorpsgenoot, N., die om het leven kwam in Turkije en waarvoor zijn familie u verantwoordelijk acht. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de vrees voor uw paternale oom G.R. kunnen de volgende vaststellingen gedaan worden.

Vooreerst werden een aantal omissies vastgesteld tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt.

Om te beginnen is het opmerkelijk dat u bij de DVZ niet aanhaalde dat uw oom banden had met de taliban. Noch op de vraag wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst, noch in het overzicht van de belangrijkste feiten staat iets vermeld over uw oom en zijn banden met de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 4 & 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat hij in het verleden al banden had met de taliban en dat hij nu voor hen werkt (CGVS, p. 9; 10; 15; 18). Bovendien vertelde u dat u hier al een jaar voor het overlijden van uw vader van op de hoogte was (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan verwacht worden dat, gezien het feit dat uw vrees voor de taliban gelinkt is aan uw oom, dat u dit zou vermelden bij de DVZ. Daarnaast verklaarde u bij het CGVS dat u – nadat uw vader was gedood – op een dag werd gestopt door de zonen van uw paternale oom en enkele andere jongens. U werd ineengeslagen en uw been was gebroken op twee plaatsen. Gedurende 2,5 maanden zat uw been in het gips en eens uw been dan beter was, verliet u het land. U verklaarde ook dat u verwondingen had aan uw andere been en gezicht (CGVS, p. 18). Dit incident staat niet vermeld bij de DVZ, wat bijzonder opvallend is gezien het feit dat dit het enige incident is in het familieconflict dat rechtstreeks tegen u gericht was. Hiermee geconfronteerd zijnde, verklaarde u dat u bij de DVZ gevraagd werd om alles in het kort te vermelden en dat dit incident een deel van uw problemen is, maar niet de belangrijkste reden voor uw vrees en vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 20). Dit is geen afdoende verklaring. Gezien dit om een rechtstreekse persoonlijke aanval ging met zware fysieke gevolgen, kan verwacht worden dat u dit meteen aanhaalde wanneer gevraagd werd naar de redenen van uw vertrek uit Afghanistan. Tot slot dient ook gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ verklaarde dat een erfenis de oorzaak was van de ruzie tussen uw vader en uw paternale oom G.R. U verklaarde immers dat uw vader en zijn broer ruzie maakten over de erfenis. Tijdens een ruzie werd de zoon van uw oom geraakt door een kogel waarop hij stierf (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat het niet de erfeniskwestie was, maar de aankoop van een stuk grond dat aan de basis lag van het incident waarbij uw vader om het leven kwam en uiteindelijk de reden was voor uw vertrek (CGVS, p. 13; 16). Doorheen het persoonlijk onderhoud minimaliseerde u zelfs de erfeniskwestie en verklaarde u dat er wel problemen waren tussen uw vader en zijn broers over de erfenis van uw grootvader, maar dat het niet zo erg was en dat de ene dag oké was en de andere dag minder (CGVS, p. 15). U bevestigde bovendien dat de erfeniskwestie los stond van het conflict tussen uw vader en uw paternale oom met betrekking tot de aankoop van een stuk grond (CGVS, p. 16). Er kan verwacht worden dat, gezien het feit dat de problemen met betrekking tot de aankoop van een stuk grond aan de basis liggen van het overlijden van uw vader en uw eigen problemen, dat dit vermeld zou staan bij de DVZ. Er is immers een groot verschil tussen een erfeniskwestie of de aankoop van een stuk grond.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees voor uw paternale oom. Bovendien legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het moment van het overlijden van uw vader en het moment van uw vertrek.

Om te beginnen verklaarde u bij uw DVZ-vragenlijst, die afgenomen werd op 10.06.2021, dat uw vader ongeveer 9 jaar eerder stierf. Uw vertrek plaatste u in het jaar 2016 (Vragenlijst DVZ, punt 13 en 37). Dit wil zeggen dat uw vader overleden was in de loop van 2012, dus 4 jaar voor uw vertrek. Op het CGVS verklaarde u dat u vertrokken bent in de eerste week van de 5e maand in het jaar 1395 (CGVS, p. 5), wat omgerekend de laatste week van juli 2016 is. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw vader ongeveer 7-7,5 jaar geleden gestorven was en ongeveer 3 à 4 maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 6). Volgens deze verklaringen zou hij begin 2015 gestorven zijn en zou u eveneens in datzelfde jaar vertrokken zijn, en dus niet midden 2016. Later in het gehoor verklaarde u dan weer dat het incident waarbij uw vader om het leven kwam ongeveer een maand voor uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 18). Uiteindelijk verklaarde u dan ook nog dat u ongeveer 2,5 maanden na het overlijden van uw vader het land verliet (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat volgens uw DVZ-verklaringen uw vader drie jaar voor uw vertrek stierf en dat u bij het CGVS verklaarde dat uw vader enerzijds 3 à 4 maanden en anderzijds 1 maand voor uw vertrek stierf, verklaarde u dat 3 jaar niet mogelijk is, dat het wellicht 2,5 – 3 maanden voor uw vertrek was en dat zij mogelijks 3 jaar schreven (CGVS, p. 19). U verklaarde dat u niet gezegd had dat hij 9 jaar geleden stierf en dat u tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen 7-7,5 jaren had gezegd. U voegde er enerzijds aan toe dat

het ongeveer 7 jaar geleden is en 3 à 4 maanden voor uw vertrek en anderzijds dat het 6 jaar geleden is en ongeveer 2 à 3 maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 19). Gewezen op het feit dat u ook tijdens het gehoor inconsistent was over hoe lang na het incident u het land verliet, antwoordde u dat al die data schattingen zijn en dat u geen specifieke data kan geven. U verwees daarbij naar uw geheugenproblemen en de stressvolle situatie van het interview (CGVS, p. 19). Ondanks het feit dat deze gebeurtenissen toch al enige tijd geleden plaatsvonden – en met begrip voor de stressvolle omstandigheden van een persoonlijk onderhoud – kan toch verwacht worden dat u minstens bij benadering consistente verklaringen aflegt met betrekking tot het moment van overlijden van uw vader en uw moment van uw vertrek, zeker binnen de context van eenzelfde gehoor. De verschillen in uw verklaringen zijn echter te groot en te flagrant om het louter op geheugenproblemen of stress te steken. Bijgevolg ondermijnen deze inconsistenties de geloofwaardigheid van uw vrees.

Tot slot werden ook een aantal onlogische elementen in uw vluchtrelaas vastgesteld, die eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen.

Om te beginnen is het bevreemdend dat uw vader hulp zou vragen aan uw paternale oom voor het in orde brengen van de papieren met betrekking tot de aankoop van het stuk grond en hem het geld zou toevertrouwen voor de effectieve koop (CGVS, p. 13; 16). U verklaarde dat hij dit deed omdat uw vader iemand nodig had om hem te helpen, omdat hij niet wist hoe hij die documenten in orde moest brengen. Uw oom kende alle mensen en plaatsen waar deze documenten heen moesten om ondertekend te worden, daarom vertrouwde uw vader hem. Bovendien dacht uw vader niet dat uw paternale oom hem zou verraden, aangezien het nog steeds broers zijn (CGVS, p. 16). Nochtans verklaarde u eerder dat uw vader – nadat hij wist dat uw paternale oom banden had met de taliban – weinig contact had met zijn broer en dat hij afstand wou nemen (CGVS, p. 15). Bovendien dient er ook gewezen te worden op het feit dat er door de erfeniskwestie in het verleden ook al spanningen waren tussen uw vader en uw paternale oom (CGVS, p. 13; 15-16). Het is dus bijzonder vreemd dat uw vader dan toch uw paternale oom zou vertrouwen voor deze documenten. Bovendien dient ook gewezen te worden op het feit dat u op dat moment al een volwassen persoon was, dat u naar school ging en dat u werkte in een computerwinkel, waar u onder meer software programma's installeerde (CGVS, p. 11). Bijgevolg is het weinig logisch dat uw vader eerder naar uw paternale oom zou gaan om hulp te vragen – waarmee hij al enige tijd amper contact had – dan dat hij hulp zou vragen aan u of iemand anders die in staat was documenten te lezen en administratieve stappen te zetten. Daarnaast is het weinig logisch dat uw oom enerzijds uw gehele familie dreigde te doden (CGVS, p. 13), maar anderzijds enkel actie zou ondernemen tegen u en dan gedurende een gehele periode de rest van uw familie met rust zou laten. U verklaarde immers dat u na het overlijden van uw vader nog 3 maanden in het land verbleef, maar dat er in die periode – buiten het incident waarbij u ineengeslagen werd - niets meer gebeurde en dat jullie zich probeerden te verbergen (CGVS, p. 18; 19). Hierbij dient echter gewezen te worden op het feit dat u verklaarde dat uw broer in uw plaats de winkel opendeed en dat u dan samen met hem en uw andere broer vluchtte als uw been beter was (CGVS, p. 18). Het is echter weinig logisch dat zij uw broer – in tegenstelling tot u – niet zouden viseren terwijl hij in de winkel werkte. Uw oom en zijn familie hadden immers aangetoond u en uw familie daar te kunnen treffen. Bovendien is uw verklaring dat uw broer de winkel opendeed niet verenigbaar met het feit dat u verklaarde dat jullie zich verborgen probeerden te houden (CGVS, p. 19). Bovendien verklaarde u dat uw oom zei dat hij alle familieleden zou doden, maar dat hij niets kon doen zolang er politie was (CGVS, p. 13). Maar uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat de politie de kant van uw oom koos. Zo vertelde u dat uw vader bijvoorbeeld na een vechtpartij met uw oom voor een maand naar de cel moest en een boete moest betalen van 50 000 Afghani 's, omdat hij een politiemann – uw oom – had geslagen (CGVS, p. 17). U verklaarde bovendien dat de politieleden schrik hadden om tussen te komen, omdat uw oom enerzijds een politiecommandant was en anderzijds omdat hij banden had met de taliban (CGVS, p. 17). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat uw oom zou afzien van stappen te ondernemen tegen uw familie omwille van de politieaanwezigheid. Bovenstaande onlogische elementen samengenomen ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vrees voor vervolging door uw paternale oom omwille van het gronddispuut met uw vader.

Met betrekking tot de vrees voor de familie van N. kunnen de volgende vaststellingen gedaan worden.

Om te beginnen kunnen ernstige twijfel geuit worden bij de algemene logica van uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen met N. in Turkije. U verklaarde dat de familie van N. – nadat hij was aangekomen in Turkije - zelf contact had opgenomen met u met de vraag of u werk kon vinden voor hem. Uiteindelijk vond u werk voor hem in een bakkerij in Asan Yurd, de plaats waar u zelf verbleef (CGVS, p. 3). Na enige tijd stopte N. daar met zijn werk en uiteindelijk kwam hij op eigen initiatief terecht in een bakkerij in Basakeshir (CGVS, p. 22). Na zijn overlijden bracht u de familie van N. zelf op de hoogte en in het begin geloofden zij u niet. U ging vervolgens naar de Afghaanse consul en de Afghaanse ambassade, in een poging om het lichaam van N. naar Afghanistan te sturen. De familie van N. vroeg of u samen met het lichaam terug kon keren en ze boden u hiervoor zelfs geld aan. Wanneer u dit weigerde en vertelde dat u problemen had met uw oom,

geloofden zij u niet en verweten zij u N. gedood te hebben (CGVS, p. 14; 23). In de door u geschetste context waarbij u enerzijds N. geholpen hebt om werk te vinden in Turkije en anderzijds de familie van N. op de hoogte bracht van zijn overlijden en verschillende stappen had ondernomen om het lichaam van N. terug naar Afghanistan te sturen, is het niet aannemelijk dat de familie van N. u effectief zou verdenken van zijn overlijden. Daarnaast verklaarde u op het CGVS dat N. om het leven kwam na het eten van vergiftigde kip op zijn werkplaats, wat eveneens zijn verblijfplaats was, die hij samen met 3 andere huisgenoten had bereid (CGVS, p. 13; 22-23). Dit is echter tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ, waar u verklaarde dat hij om het leven kwam bij een werkongeval (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hoewel u verklaarde dat dit gebeurde tijdens de lunch – en bijgevolg tijdens de werkuren – en tijdens het avondeten (CGVS, p. 23) is er een duidelijk verschil tussen enerzijds een werkongeval en anderzijds het eten van vergiftigd voedsel tijdens de vrije tijd of pauzes. Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over de reactie van uw oom op de vraag van de broers van N. of ze u mochten doden. Bij de DVZ verklaarde u dat uw oom zei dat ze met u mochten doen wat ze wilden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS vertelde u dan weer dat hij zei dat – indien ze u vinden – ze u bij hem moeten brengen en dat hij u zou doden (CGVS, p. 24). Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen als gevolg van het overlijden van N.

Bovenstaande elementen samengenomen maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen over uw problemen als gevolg van het dispuut tussen uw vader en uw paternale oom G.R. enerzijds en het overlijden van N. in Turkije anderzijds.

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw taskara en de taskara van uw moeder bevestigen louter uw en haar identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Het militaire boekje van uw vader bevestigt dat hij enige tijd geleden zijn militaire dienstplicht heeft volbracht, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te

tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds

april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke*

omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover

staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Doorheen het verzoekschrift voert hij ook een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt ter staving van zijn verzoekschrift volgende stavingstukken toe:

- Loonbrieven
- Aanbevelingsbrief van werkgever van 12/12/2022
- Aanbevelingsbrief van sociaal assistent van 12/12/2022.

3. Aanvullende nota

3.1. Op 6 november 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering wordt geactualiseerd en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, december 2023
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023

- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023
- COI Focus Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

3.2. Ter terechtzitting op 12 november 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met volgende stavingstukken:

- attesten van deelname en slagen van taal cursus Frans
- arbeidscontract
- aanbevelingsbrief van werkgever van 12/12/2022
- aanbevelingsbrief van sociaal assistent
- een bundel Afghaanse documenten inzake de functie van zijn paternale oom (onvertaald).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de

gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bovendien bij aanvullende nota van 6 november 2024 de beschikbare landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5.2. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens uw gesprek bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat u snel dingen vergeet (Vragenlijst DVZ, punt 32 & CGVS, p. 19) en tijdens het gehoor haalde u eveneens aan dat u veel stress hebt (CGVS, p. 19; 25). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ zelf verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 10.06.2021). Bovendien dient ook gewezen te worden op het feit dat u verklaarde dat u documenten had die uw medische toestand staven (CGVS, p. 19), maar tegelijk naliet deze aan het CGVS te bezorgen. Bijgevolg zijn er geen documenten die uw medische toestand staven. Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op zelfstandige wijze naar voren te brengen. Tenslotte spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker vecht of betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

5.3.2. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging enerzijds door zijn paternale oom G.R. die zowel lid is van de taliban als een politiecommandant is, en anderzijds door de familie van een dorppsgenoot N. die om het leven kwam in Turkije en waarvoor zijn familie hem verantwoordelijk acht. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.3.3. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek volgende documenten voorgelegd (Administratief dossier CGVS, map met documenten): zijn originele taskara, de originele taskara van zijn moeder en het originele militair boekje van de dienstplicht van zijn vader. Bij aanvullende nota van 12 november 2024 heeft verzoeker een bundel Afghaanse documenten neergelegd inzake de functie van zijn paternale oom.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

De taskara's van verzoeker en zijn moeder bevestigen louter hun identiteit, hetgeen in deze stand van de procedure niet in twijfel wordt getrokken.

Het militair boekje van verzoekers vader bevestigt dat hij enige tijd geleden zijn militaire dienstplicht heeft volbracht, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken en verder geen betrekking heeft op het vluchtrelaas als dusdanig.

Wat betreft de ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde Afghaanse documenten inzake de functie van verzoekers paternale oom G.R., wijst de Raad er in de eerste plaats op dat er geen eensluidend verklaarde vertaling werd bijgebracht van deze stukken overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. Verder merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd als bewijs van zijn familiale band met deze persoon. Bovendien betreffen het kopieën die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk slechts zeer beperkte bewijswaarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus "Afghanistan – corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. In de bestreden beslissing werd op goede gronden het volgende vastgesteld:

- (i) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging door zijn paternale oom omwille van het gronddispuut tussen zijn oom en zijn vader (a) omdat er een aantal omissies bestaan tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS; (b) omdat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de tijdsperiode tussen het overlijden van zijn vader en zijn vertrek uit Afghanistan; en (c) omdat er nog een aantal onlogische elementen in zijn vluchtrelaas werden vastgesteld;
- (ii) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging door de familie van zijn dorpsgenoot N. die in Turkije is overleden (a) omdat er ernstige twijfel bestaat bij de algemene logica van zijn verklaringen en (b) omdat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS omtrent de oorzaak van het overlijden van N. en omtrent de reactie van zijn oom;
- (iii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig.

5.3.5. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3.6. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging door zijn paternale oom omwille van het gronddispuut tussen zijn vader en zijn oom heeft de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden vastgesteld dat er een aantal ernstige omissies bestaan tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS:

"Om te beginnen is het opmerkelijk dat u bij de DVZ niet aanhaalde dat uw oom banden had met de taliban. Noch op de vraag wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst, noch in het overzicht van de belangrijkste feiten staat iets vermeld over uw oom en zijn banden met de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 4 & 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat hij in het verleden al banden had met de

taliban en dat hij nu voor hen werkt (CGVS, p. 9; 10; 15; 18). Bovendien vertelde u dat u hier al een jaar voor het overlijden van uw vader van op de hoogte was (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan verwacht worden dat, gezien het feit dat uw vrees voor de taliban gelinkt is aan uw oom, dat u dit zou vermelden bij de DVZ. Daarnaast verklaarde u bij het CGVS dat u – nadat uw vader was gedood – op een dag werd gestopt door de zonen van uw paternale oom en enkele andere jongens. U werd ineengeslagen en uw been was gebroken op twee plaatsen. Gedurende 2,5 maanden zat uw been in het gips en eens uw been dan beter was, verliet u het land. U verklaarde ook dat u verwondingen had aan uw andere been en gezicht (CGVS, p. 18). Dit incident staat niet vermeld bij de DVZ, wat bijzonder opvallend is gezien het feit dat dit het enige incident is in het familieconflict dat rechtstreeks tegen u gericht was. Hiermee geconfronteerd zijnde, verklaarde u dat u bij de DVZ gevraagd werd om alles in het kort te vermelden en dat dit incident een deel van uw problemen is, maar niet de belangrijkste reden voor uw vrees en vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 20). Dit is geen afdoende verklaring. Gezien dit om een rechtstreekse persoonlijke aanval ging met zware fysieke gevolgen, kan verwacht worden dat u dit meteen aanhaalde wanneer gevraagd werd naar de redenen van uw vertrek uit Afghanistan. Tot slot dient ook gewezen te worden op het feit dat u bij de DVZ verklaarde dat een erfenis de oorzaak was van de ruzie tussen uw vader en uw paternale oom G.R. U verklaarde immers dat uw vader en zijn broer ruzie maakten over de erfenis. Tijdens een ruzie werd de zoon van uw oom geraakt door een kogel waarop hij stierf (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat het niet de erfeniskwestie was, maar de aankoop van een stuk grond dat aan de basis lag van het incident waarbij uw vader om het leven kwam en uiteindelijk de reden was voor uw vertrek (CGVS, p. 13; 16). Doorheen het persoonlijk onderhoud minimaliseerde u zelfs de erfeniskwestie en verklaarde u dat er wel problemen waren tussen uw vader en zijn broers over de erfenis van uw grootvader, maar dat het niet zo erg was en dat de ene dag oké was en de andere dag minder (CGVS, p. 15). U bevestigde bovendien dat de erfeniskwestie los stond van het conflict tussen uw vader en uw paternale oom met betrekking tot de aankoop van een stuk grond (CGVS, p. 16). Er kan verwacht worden dat, gezien het feit dat de problemen met betrekking tot de aankoop van een stuk grond aan de basis liggen van het overlijden van uw vader en uw eigen problemen, dat dit vermeld zou staan bij de DVZ. Er is immers een groot verschil tussen een erfeniskwestie of de aankoop van een stuk grond.”

Waar verzoeker betoogt dat het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken snel en kort moest gebeuren, verschoont dit niet dat hij over cruciale elementen van zijn vluchtrelaas, zoals de banden van zijn paternale oom met de taliban, de ernstige aanval op zijn persoon door de zonen van zijn paternale oom en de aankoop van een stuk grond dat aan de basis lag van het incident waarbij zijn vader om het leven kwam en tevens de reden was voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, niets vermeldde. De Raad wijst erop dat het feit dat het persoonlijk onderhoud op DVZ korter is dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het persoonlijk onderhoud is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de CGVS-vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij de banden van zijn paternale oom met de taliban, de ernstige aanval op zijn persoon door de zonen van zijn paternale oom en de aankoop van het stuk grond dat de hoofdoorzaak was van het conflict tussen zijn vader en zijn paternale oom, allemaal cruciale feiten die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan, vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ.

5.3.7. Verder heeft de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de tijdspanne tussen het overlijden van zijn vader en zijn vertrek uit Afghanistan:

“Om te beginnen verklaarde u bij uw DVZ-vragenlijst, die afgenomen werd op 10.06.2021, dat uw vader ongeveer 9 jaar eerder stierf. Uw vertrek plaatste u in het jaar 2016 (Vragenlijst DVZ, punt 13 en 37). Dit wil zeggen dat uw vader overleden was in de loop van 2012, dus 4 jaar voor uw vertrek. Op het CGVS verklaarde u dat u vertrokken bent in de eerste week van de 5e maand in het jaar 1395 (CGVS, p. 5), wat omgerekend de laatste week van juli 2016 is. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw vader ongeveer 7-7,5 jaar geleden gestorven was en ongeveer 3 à 4 maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 6). Volgens deze verklaringen zou hij begin 2015 gestorven zijn en zou u eveneens in datzelfde jaar vertrokken zijn, en dus niet midden 2016. Later in het gehoor verklaarde u dan weer dat het incident waarbij uw vader om het leven kwam ongeveer een maand voor uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 18). Uiteindelijk verklaarde u dan ook nog dat u ongeveer 2,5 maanden na het overlijden van uw vader het land verliet (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat volgens uw DVZ-verklaringen uw vader drie jaar voor uw vertrek stierf en dat u bij het CGVS verklaarde dat uw vader enerzijds 3 à 4 maanden en anderzijds 1 maand voor uw vertrek stierf, verklaarde u dat 3 jaar niet mogelijk is, dat het wellicht 2,5 – 3 maanden voor uw vertrek was en dat zij mogelijks 3 jaar schreven (CGVS, p. 19). U verklaarde dat u niet gezegd had dat hij 9 jaar geleden stierf en

dat u tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen 7-7,5 jaren had gezegd. U voegde er enerzijds aan toe dat het ongeveer 7 jaar geleden is en 3 à 4 maanden voor uw vertrek en anderzijds dat het 6 jaar geleden is en ongeveer 2 à 3 maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 19). Gewezen op het feit dat u ook tijdens het gehoor inconsistent was over hoe lang na het incident u het land verliet, antwoordde u dat al die data schattingen zijn en dat u geen specifieke data kan geven. U verwees daarbij naar uw geheugenproblemen en de stressvolle situatie van het interview (CGVS, p. 19). Ondanks het feit dat deze gebeurtenissen toch al enige tijd geleden plaatsvonden – en met begrip voor de stressvolle omstandigheden van een persoonlijk onderhoud – kan toch verwacht worden dat u minstens bij benadering consistente verklaringen aflegt met betrekking tot het moment van overlijden van uw vader en uw moment van uw vertrek, zeker binnen de context van eenzelfde gehoor. De verschillen in uw verklaringen zijn echter te groot en te flagrant om het louter op geheugenproblemen of stress te steken. Bijgevolg ondermijnen deze inconsistenties de geloofwaardigheid van uw vrees.”

Verzoeker tracht zijn inconsistente verklaringen te verschonen door te wijzen op geheugenproblemen en stress. Vooreerst bemerkt de Raad op dat verzoeker tot op heden geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat geheugenproblemen hem ervan zouden weerhouden volledige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS dat hij wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op coherente en zelfstandige wijze naar voren te brengen (zie ook punt 5.2.). Verder sluit de Raad zich volledig aan bij de volgende pertinente vaststelling van de commissaris-generaal: *“Ondanks het feit dat deze gebeurtenissen toch al enige tijd geleden plaatsvonden – en met begrip voor de stressvolle omstandigheden van een persoonlijk onderhoud – kan toch verwacht worden dat u minstens bij benadering consistente verklaringen aflegt met betrekking tot het moment van overlijden van uw vader en uw moment van uw vertrek, zeker binnen de context van eenzelfde gehoor. De verschillen in uw verklaringen zijn echter te groot en te flagrant om het louter op geheugenproblemen of stress te steken.”*

5.3.8. Tot slot heeft de commissaris-generaal op goede gronden nog een aantal onlogische elementen in verzoekers vluchtrelaas vastgesteld wat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging door zijn paternale oom nog verder ondermijnt:

“Om te beginnen is het bevreemdend dat uw vader hulp zou vragen aan uw paternale oom voor het in orde brengen van de papieren met betrekking tot de aankoop van het stuk grond en hem het geld zou toevertrouwen voor de effectieve koop (CGVS, p. 13; 16). U verklaarde dat hij dit deed omdat uw vader iemand nodig had om hem te helpen, omdat hij niet wist hoe hij die documenten in orde moest brengen. Uw oom kende alle mensen en plaatsen waar deze documenten heen moesten om ondertekend te worden, daarom vertrouwde uw vader hem. Bovendien dacht uw vader niet dat uw paternale oom hem zou verraden, aangezien het nog steeds broers zijn (CGVS, p. 16). Nochtans verklaarde u eerder dat uw vader – nadat hij wist dat uw paternale oom banden had met de taliban – weinig contact had met zijn broer en dat hij afstand wou nemen (CGVS, p. 15). Bovendien dient er ook gewezen te worden op het feit dat er door de erfeniskwestie in het verleden ook al spanningen waren tussen uw vader en uw paternale oom (CGVS, p. 13; 15-16). Het is dus bijzonder vreemd dat uw vader dan toch uw paternale oom zou vertrouwen voor deze documenten. Bovendien dient ook gewezen te worden op het feit dat u op dat moment al een volwassen persoon was, dat u naar school ging en dat u werkte in een computerwinkel, waar u onder meer software programma's installeerde (CGVS, p. 11). Bijgevolg is het weinig logisch dat uw vader eerder naar uw paternale oom zou gaan om hulp te vragen – waarmee hij al enige tijd amper contact had – dan dat hij hulp zou vragen aan u of iemand anders die in staat was documenten te lezen en administratieve stappen te zetten. Daarnaast is het weinig logisch dat uw oom enerzijds uw gehele familie dreigde te doden (CGVS, p. 13), maar anderzijds enkel actie zou ondernemen tegen u en dan gedurende een gehele periode de rest van uw familie met rust zou laten. U verklaarde immers dat u na het overlijden van uw vader nog 3 maanden in het land verbleef, maar dat er in die periode – buiten het incident waarbij u ineengeslagen werd - niets meer gebeurde en dat jullie zich probeerden te verbergen (CGVS, p. 18; 19). Hierbij dient echter gewezen te worden op het feit dat u verklaarde dat uw broer in uw plaats de winkel opendeed en dat u dan samen met hem en uw andere broer vluchtte als uw been beter was (CGVS, p. 18). Het is echter weinig logisch dat zij uw broer – in tegenstelling tot u – niet zouden viseren terwijl hij in de winkel werkte. Uw oom en zijn familie hadden immers aangetoond u en uw familie daar te kunnen treffen. Bovendien is uw verklaring dat uw broer de winkel opendeed niet verenigbaar met het feit dat u verklaarde dat jullie zich verborgen probeerden te houden (CGVS, p. 19). Bovendien verklaarde u dat uw oom zei dat hij alle familieleden zou doden, maar dat hij niets kon doen zolang er politie was (CGVS, p. 13). Maar uit uw verdere verklaringen blijkt echter dat de politie de kant van uw oom koos. Zo vertelde u dat uw vader bijvoorbeeld na een vechtpartij met uw oom voor een maand naar de cel moest en een boete moest betalen van 50 000 Afghani 's, omdat hij een politieman – uw oom – had geslagen (CGVS, p. 17). U verklaarde bovendien dat de politieleden schrik hadden om tussen te komen, omdat uw oom enerzijds een politiecommandant was en anderzijds omdat hij banden had met de taliban (CGVS, p. 17). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat uw oom zou afzien van stappen te ondernemen tegen uw familie omwille van de politieaanwezigheid. Bovenstaande onlogische elementen samengenomen ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.”

Verzoeker tracht deze onlogische elementen van zijn vluchtrelaas te verklaren door erop te wijzen dat zijn vader ongeletterd was en aan verzoekers paternale oom had gevraagd om te helpen omdat deze veel mensen kenden alsook de plaatsen waar deze documenten moesten worden ondertekend. Hij vertrouwde de oom en had niet verwacht dat deze hem zou verraden. Verder wijst verzoeker nog op het aanzien van zijn oom en dat hij zelf te jong was om de aankoop van de grond voor zijn vader te regelen. Ondanks zijn banden met de taliban, vertrouwde verzoekers vader de paternale oom. Tot slot onderlijnt verzoeker opnieuw dat zijn paternale oom een man van aanzien was en dat zijn vader hem altijd had gesteund tijdens zijn studies tot hij politiecommandant was maar dat de relatie veranderde na het overlijden van hun vader. Gelet op zijn functie en het feit dat verzoekers vader als burger ondergeschikt was aan hem, is het logisch dat zijn vader niet durfde ondernemen tegen de paternale oom.

In wezen blijft verzoeker steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde bevindingen van de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

5.3.9. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging door de familie van zijn dorpsgenoot N. die in Turkije is overleden heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat er ernstige twijfel bestaat bij de algemene logica van zijn verklaringen en dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS omtrent de oorzaak van het overlijden van N. en omtrent de reactie van zijn oom:

“Om te beginnen kunnen ernstige twijfel geuit worden bij de algemene logica van uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen met N. in Turkije. U verklaarde dat de familie van N. – nadat hij was aangekomen in Turkije - zelf contact had opgenomen met u met de vraag of u werk kon vinden voor hem. Uiteindelijk vond u werk voor hem in een bakkerij in Asan Yurd, de plaats waar u zelf verbleef (CGVS, p. 3). Na enige tijd stopte N. daar met zijn werk en uiteindelijk kwam hij op eigen initiatief terecht in een bakkerij in Basakeshir (CGVS, p. 22). Na zijn overlijden bracht u de familie van N. zelf op de hoogte en in het begin geloofden zij u niet. U ging vervolgens naar de Afghaanse consul en de Afghaanse ambassade, in een poging om het lichaam van N. naar Afghanistan te sturen. De familie van N. vroeg of u samen met het lichaam terug kon keren en ze boden u hiervoor zelfs geld aan. Wanneer u dit weigerde en vertelde dat u problemen had met uw oom, geloofden zij u niet en verweten zij u N. gedood te hebben (CGVS, p. 14; 23). In de door u geschetste context waarbij u enerzijds N. geholpen hebt om werk te vinden in Turkije en anderzijds de familie van N. op de hoogte bracht van zijn overlijden en verschillende stappen had ondernomen om het lichaam van N. terug naar Afghanistan te sturen, is het niet aannemelijk dat de familie van N. u effectief zou verdenken van zijn overlijden. Daarnaast verklaarde u op het CGVS dat N. om het leven kwam na het eten van vergiftigde kip op zijn werkplaats, wat eveneens zijn verblijfplaats was, die hij samen met 3 andere huisgenoten had bereid (CGVS, p. 13; 22-23). Dit is echter tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ, waar u verklaarde dat hij om het leven kwam bij een werkongeval (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hoewel u verklaarde dat dit gebeurde tijdens de lunch – en bijgevolg tijdens de werkuren – en tijdens het avondeten (CGVS, p. 23) is er een duidelijk verschil tussen enerzijds een werkongeval en anderzijds het eten van vergiftigd voedsel tijdens de vrije tijd of pauzes. Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over de reactie van uw oom op de vraag van de broers van N. of ze u mochten doden. Bij de DVZ verklaarde u dat uw oom zei dat ze met u mochten doen wat ze wilden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS vertelde u dan weer dat hij zei dat – indien ze u vinden – ze u bij hem moeten brengen en dat hij u zou doden (CGVS, p. 24). Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen als gevolg van het overlijden van N. Bovenstaande elementen samengenomen maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen over uw problemen als gevolg van het dispuut tussen uw vader en uw paternale oom G.R. enerzijds en het overlijden van N. in Turkije anderzijds.”

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat er ernstige twijfel bestaat bij de algemene logica van zijn verklaringen betreffende de gebeurtenissen met N. in Turkije. Verder, wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen inzake het overlijden van N. – op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat N. om het leven kwam bij een werkongeval terwijl hij op het CGVS verklaarde dat N. om het leven kwam door het eten van vergiftigde kip op zijn werkplaats – tracht verzoeker te verschonen door te stellen dat hij er zelf niet bij was en dat hij heeft verteld wat hij heeft gehoord. De Raad acht dit geen ernstig verweer. Ook al was verzoeker zelf niet aanwezig bij het incident, sluit de Raad zich aan bij de commissaris-generaal waar deze terecht stelt dat er een duidelijk verschil is tussen enerzijds een werkongeval en anderzijds het eten van vergiftigd voedsel tijdens de vrije tijd of pauzes. Wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen inzake de reactie van zijn oom op de vraag van de broers van N. of ze hem mochten doden – op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn oom had gezegd dat ze met hem mochten doen wat ze wilden terwijl hij op het CGVS verklaarde dat de broers hem naar zijn oom moesten brengen zodat die hem kon doden - wijt verzoeker opnieuw aan het korte gehoor bij

de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij deze nuance niet heeft kunnen aanbrengen. De Raad herhaalt dat het feit dat het persoonlijk onderhoud op DVZ korter is dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen.

5.3.10. De motieven van de bestreden beslissing worden door de Raad bijgetreden en integraal overgenomen.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.3.11. Verzoeker maakt verder ook nog melding van een vrees voor vervolging vanwege zijn verblijf in het buitenland of een (toegeschreven) verwestering bij een terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft zijn persoonlijke situatie stelt hij het volgende in zijn verzoekschrift:

“Hij is afkomstig van Balkh. Na zijn vlucht uit Afghanistan is hij via Turkije waar hij gewerkt heeft in een bakkerij naar België gekomen en hier in België ook onmiddellijk werk heeft gevonden in deze sector en leeft volgens de Belgische normen en waarden. Hij kleedt zich volledig naar Belgische normen en hangt de godsdienstige normen aan van het taliban regime dat hij verfoeit.

Gelet op het feit dat zijn oom lid is van de taliban zal een terugkeer zeer moeilijk zijn.

Hij wijst erop dat de perceptie en behandeling door de taliban van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk blijft.

Hij voert tevens aan dat door zijn werk en integratie in België wat zijn aanpassingsvermogen nog beperkter maakt en het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan. Hij meent dat het één zaak is om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, en een andere zaak om zich aan te passen aan het repressieve, extremistische bestuur van de taliban. Verzoeker geeft aan niet te weten wat van hem wordt verwacht. Hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf ‘anders’ is dan vroeger of zelfs ‘anders’ dan de ‘andere’ bevolking in Afghanistan, dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn. Er is een grote kans dat in zijn dorp afwijkend gedrag wordt doorgesluist naar de lokale talibanleiding.

Verder heeft hij ook geweigerd om een huwelijksvoorstel aan te nemen van zijn moeder aangezien hij zich niet meer kan vinden in een traditioneel Afghaans gezin met een lokaal meisje hetgeen ook niet aanvaard zal worden.

Een terugkeer gelet op zijn verwestering houdt derhalve een risico voor zijn leven.”

Ter staving van zijn verwestering legt hij volgende documenten voor: attesten van deelname en slagen van taalcurssussen Frans, een arbeidscontract, verschillende loonbrieven, een aanbevelingsbrief van zijn werkgever en twee aanbevelingsbrieven van zijn sociaal assistent.

5.3.12. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december

2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode

lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van ‘wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing’, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ‘geloofsethiek en denkwijze’ van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake

van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen 'die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden', dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die 'verwesterd' zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

5.3.13. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker sinds 25 mei 2021 in België verblijft. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

De Raad herhaalt dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf in het Westen, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd of als een persoon die religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden en zal worden geviseerd/vervolgd.

Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Turkije en vervolgens in België en het stellen dat hij zich intussen volledig kleedt naar Belgische normen, dat hij werkt en geïntegreerd is en dat hij de godsdienstige normen van de taliban verfoeit, volstaan niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker schetst geen enkel concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in Turkije en België op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Het komt niet aan de Raad toe om deze leemte voor verzoeker in te vullen of zelf te gissen naar deze elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij die deze beoordeling doorprikt.

Bij zijn verzoekschrift en bij aanvullende nota legt verzoeker een aantal attesten van deelname en slagen van een taalopleiding Frans, een aantal loonbrieven, een arbeidscontract, een aanbevelingsbrief van zijn werkgever en twee aanbevelingsbrieven van zijn sociaal assistent van het opvangcentrum voor. Hoewel verzoekers tewerkstelling in een bakkerij en zijn inspanningen tot het leren van de Franse taal en tot integratie lovenswaardig zijn en aantoont dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, kan hieruit en uit de aard van zijn activiteiten niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker blijft dan ook in gebreke een concreet en diepgaand beeld te schetsen van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een

(gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Uit de loutere duur van zijn verblijf in België sinds mei 2021 kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was 20 jaar oud toen hij in juli 2016 uit Afghanistan naar Turkije vertrok en was 25 jaar oud toen hij in België aankwam waardoor kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving voor hij in België aankwam. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse gebruiken, waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name onder meer zijn moeder en drie zussen, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Wat betreft het huwelijksvoorstel dat verzoeker zou hebben afgewezen, wijst de Raad erop dat verzoeker op geen enkel moment in de loop van de procedure gewag heeft gemaakt van een vrees voor een gedwongen huwelijk bij terugkeer naar Afghanistan en dat er ook geen concrete elementen voorliggen dat dit bij terugkeer zou gebeuren.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie supra). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.3.14. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar zijn land van herkomst een 'reëel risico' loopt. Het begrip 'reëel risico' wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip 'ernstige schade' door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.4.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vluchtrelaas en voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geïnterpreteerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

5.4.4. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.4.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de partijen bijgebrachte landeninformatie, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 nog steeds actueel.

Ook hier stelt de Raad vast dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Balkh. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Balkh geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, herhaalt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en dus ook van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5.6. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

6. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS